

PRAANA PROGRAMM – SKEPTIKUD JA MEEDIA

Intervjuu Jasmuheeniga

Katkend e-raamatust *THE PRAANA PROGRAM*

Tõlkinud Riina Soone

K: Aastal 2000 premeeris Harvardi Ülikool Teid kirjanduse IgNobeli preemiaga – Nobeli preemia paroodiaga Praanast toitumise raamatu eest. Mis oli Teie vastus sellele?

V: Saksa filosoof Arthur Schoppenhauer on öelnud: “Kogu tõde teeb läbi kolm staadiumit. Esmalt seda naeruvääristatakse. Teiseks kohtub see raevukat vastupanu. Kolmandaks aktsepteeritakse seda kui iseenesestmõistetavat.” Seega seda leevendavad head holistlikud haridusprogrammid, mis keskenduvad inimlikule potentsiaalile ja kasutavad iidseid idamaade traditsioone. Minu isiklik reageering IgNobeli preemiale oli naer, sest ma olen kindel, et see auhind anti välja hea naljana mis tugineb meie reaalsuse pealtnäha umbusklikul olemusel.

K: Kuidas Te skeptikutega hakkama saate?

V: Kergelt-südamlikult ja huumoriga ning lisaks teatud annuse ümber-hariva teabega. Asjad on haruharva sellised nagu nad näivad. Näiteks minu lemmik keheline harjutus on viimasel ajal paljajalu tagurpidi rannas kõndimine. Mõni, kes näeb mind seda tegemas võib mõelda: “Seal läheb see kummaline naine, kauboi kaabuga, ilma päikeseprillideta ja jälle kõnnib ta tagurpidi. Huvitav, kas ta on imelik või teeb ta seda mingil muul põhjusel?”

Müts kaitseb mu nägu kuuma Austraalia päikese eest, päikeseprillideta olemine (mis on meie kliimas ebatavaline) võimaldab mul silmade kaudu otse ajusse absorbeerida rohkem praanat. Paljajalu kõndimine tähendab, et ma saan maapinda praanaga toita ja tagurpidi kõndimine tasakaalustab ümber kogu minu seesmise energiavoolu, varustab energiaga ja treenib minu keha teistsugusel viisil.

Samamoodi ütlevad inimesed: “See on jama, igaüks peab sööma, ta on valetaja”. Kuid nad ei ole hariduslikust vajakajäämisest tingituna mõistnud kõiki neid kasutegureid, millest me siin raamatus räägime, seega skeptitsismi tuleb kohelda austuse ja kergusega ja alati aitab huumor.

K: Rääkides skeptitsismist ja kahtlustest, Teid on kritiseeritud empiiriliste testide tegematajätmise pärast mis tõestaks Teie väiteid, et praana Teid toidab. Kas see on midagi seesugust, mida Te oleksite valmis tegema?

V: Ma olen teinud palju allopaatilisi ja alternatiivseid teste, mis mind ennast selle võimalikkuses rahuldavad, sest minu keha on säilitanud tervise ja ma olen neid tulemusi maailmaga jaganud. Samuti olen ma teinud koostööd ja mind on testinud Saksamaa, India ja hiljuti Venemaa arstid. Tigituna ajast mida ma olen vajanud, et oma mustreid täide viia, ei ole ma valmis lubama oma töögraafiku segamist, et lasta end testida iga kord kui keegi soovib selle kohta tõestust. Samuti ma tean, et teatud ajal, kui rohkem inimesi selle avastavad, tõestab praana vägi ennast ise ja see valik muutub paljudele väga tavaliseks elustiiliks – just nagu tänapäeval taimetoitlus. Aeg on igasuguste vaidluste/poleemikate/vastuolude valdkonnas väga hea tasandaja.

K: Kui Jumaliku toitumise paradigma juhtiv pooldaja maailmas ja ka isik, kes on kokku puutunud kogu loomuliku skepsisega, mis puudutab praanast toitumise tegelikkust, millist tulevikku Te sellele edaspidiseks näete?

V: Nagu paljud joogid ja šamaanid, on ka mind õnnistatud ühest ajast teise vaatamise – meie tuleviku ettenägemise võimega ja ma olen näinud, et tänu isiklikule ja globaalsele kasutegurile on “praana kui toidu” tegelikkus Jumalikul eestkostel ning ei kao kuhugi. Ma olen näinud maailma, kus ei ole kohta mingisugusel tapmisel – ei inimese ega looma – see ei ole enam meie tegelikkuse osa ja seda vaadatakse kui midagi sellist, mis kuulub meie valgustamata barbaarsesse minevikku. Selles “uues maailmas” väljendatakse kogu elu suhtes armastust, austust ja lugupidamist ning inimesi on õpetatud kuidas luua ja säilitada füüsilist, emotsionaalset, mentaalset ja vaimset heaolu. Selles maailmas me

eksisteerime kristalsetes armastust ja elutarkust ning tervist ja õnne kiirgavates valguse vikerkaarelinnades. Küsimus on selles, kuidas sinna jõuda? Milliseid samme on meil vaja astuda, et selleks uueks maailmaks areneda? Vastuseks on, et see sõltub lihtsalt meie teadvuse laienemisest. Võttes omaks holistlikuma elustiili muudame oma ajulainete mustrit ja aktiveerime oma kõrgemad meeled. Samal ajal kui skepsis on eluterve, tulenevad vähiklikkus/teadmatus ja hirm puudulikust haridusest. Seetõttu on ülioluline selle uue paradigma esiridades alati toimida kui meister. Sellest meisterlikkuse üks osa toob kaasa võime kõikides olukordades hoida ja kiirata armastuse vibratsiooni, sõltumata sellest mis toimub.

K: Kuidas lääne meedia on selle tegelikkusega hakkama saanud?

V: Üldiselt on ta olnud väga toetav, kuigi minu kogemus on, et peavoolu meedia on tihti olnud rohkem keskendunud sensatsioonile, kui vastutustundlikule harivale reportaažile. Kuigi ma austan fakti, et nad soovivad esitada kahte vaatenurka, kuid esitades küsimusi kellelegi, kes on täielik vähik praanavälja või selle võimalusi puudutaval teemal, tundub minu jaoks selle juures väga veider väide, et meedia suudab pakkuda objektiivset ülevaadet. Me oleme sellest üle kümne aasta teinud kogemuslikke uuringuid tuhandete inimestega ja siis esitada küsimusi ning seejärel kontrollida neid meedikult, kes ei tihti ei ole isegi kuulnud sõnast praana ja kes mentaalselt viibib beeta teadvusväljas. Kõik see tundub minu jaoks väga mõttetu. See on justkui paluksime muusikasümfooniat kirjutamise keerukuse kohta kommentaari matemaatikult – haridusvaldkond ja loomingulisus on erinevad.

K: Milleeniumi alguses Te tegelikult tõmbusite tagasi globaalse peavoolu meediaga suhtlemisest praana programmi puudutavates küsimustes. Miks?

V: Esiteks, lõpule sai viidud selle tegelikkuse ankurdamine morfogeensesse välja, siirdades peaaegu ühele kuuendikule Maa elanikkonnast selle võimaluse reaalsus. See võimaldades mulle luksust olla palju valivam ja teha tegemist avatud ning positiivse laitmatu meediaga. Enamik selle programmi pooldajaid astuvad veidi aja pärast peavoolu meediast tagasi, sest tihti on meedia poolt omaks võetud sensatsiooniline lähenemine veidi häiriv. Teiseks, minu jaoks saabus aeg alustada oma teenimise mustrit järgmist tasandit.

K: Eestkõnelejana meedias olete te nüüd jumalikust toitumisest kas otseselt või kaudselt alates 1997. aastast rääkinud rohkem kui miljardi inimesega. Mis on olnud suurim õppetund skeptilise ja uskmatu/kahtlustava meediaga kokkupuutumisel.

V: Enamuse sellest, mis puudutab minu poolt ära õpitud mainstream skeptilise meediaga kokkupuudetest, olen ma kokku võtnud dokumendis Responsible Reporting (vastutustundlik ülevaade) aadressil:

<http://www.selfempowermentacademy.com.au/htm/files/docs/DNP-RESPONSIBLE-REPORTING.pdf>

Isiklikult olen ma õppinud suuremat alandlikkust/tagasihoidlikkust ja ka seda, et kui me seisame tões, sest see on meie jaoks tegelikult olemasolev kogemus, siis ei ole vahet sellel, mida inimesed ütlevad. Ma olen ka õppinud uuritava teema kohta korraliku uuringu kasulikkust ja tähtsust nii intellektuaalsete kui ka kogemuslike teadmiste läbi. Hiljuti võisin järjekordselt kogeda kinnitust sellele, et uurimustöö, mis on maailmale tervikuna kasulik, ei pruugi tingimata olla edukas, kui ta läheb vastuollu domineerivate raha ja võimu eesmärkide/kavadega. Majanduslikud, keskkonnalised ja meditsiinilised muudatused, mis lõpuks praana programmi omaksvõtmisega ilmuvad, on revolutsioonilised ja saavad seega esile tulla ainult läbi muudatuse inimteadvuses, mis toetab võit/võit /võit lahendusi.

K: Miks te olete praana programmiga püsivalt häälekas olnud?

V: Sest kasu, mida praana programm meie maailmale pakub, on selleks liiga hämmastav ja positiivne, et seda ignoreerida. Ma olen ka püsivalt valikuliselt meediaga suhelnud, sest ma usun, et see on üks meie võimsaim vahend mis saab hoogu anda globaalsele haridusele ja vabastada maailma nii hirmu kui ignorantsuse paradigmat – eeldusel muidugi, et seda kasutatakse kõrgeimaks hüvanguks ja ausameelselt/laitmatult.

K: Selle 21 päevase protsessiga on seostatud ka mõned surmajuhtumid kas te võiks siia veidi selgust tuua?

V: Kuna ma ei ole nendega otseselt seotud saan ma teha järeldusi üksnes selle põhjal, mida mulle uurimise kestel räägiti ja mulle ei ole edastatud nende juhtumite kõiki fakte. Sellegi poolest kindlustades, et tegemist ei ole kellegi äraminemise ajaga ja tagades, et ollakse vastutustundlikult oma süsteemi peenelt häälestades ette valmistanud ja kalibreerinud, siis puhtalt praanast elamine ei ole mitte ainult turvaline vaid parandab ka meie tervise ja pikaealisuse näitajaid. Kuigi mina isiklikult oleks eelistanud, et selle asjaga ei seonduks elude kaotusi ning, et igaüks käituks vastutustundlikult, ei saa eitada ka järgmisi fakte: -

a) Metafüüsiliselt lähenedes ei saa surra enne kui ei ole sinu õige aeg. Sinu Seesmine Jumalikkus - ja universaalne intelligentsi väli hoiavad surma ära siis kui ei ole selleks õige aeg. David Hawkinsi kalibreerimise uurimus näitab, et me teame juba sündimise hetkest oma täpset surmaaega.

b) See teema, et nii palju inimesi sureb korraliku toidu puudumise tõttu vajab otsekohest adresseerimist/käsitlemist. Statistiliselt võrreldes võime me kaotada kas kolm inimest kahekümnest tuhandest kümne aasta kestel või nälja tõttu ühe inimese iga kahe sekundi järel – seega me peame nägema nende asjade juures sootuks erinevat perspektiivi. Inimesed surevad pidevalt meditsiinilise hinnangu puudulikkuse tõttu, valede diagnooside tõttu, tegelike haigusi põhjustavate faktorite ignoreerimisest ja veel muudel põhjustel. Seda kõike saab taastasakaalustada ja vähendada praana programmi elustiili kaudu, mis toimib kui ennetav meditsiin. Autoõnnetused ja istuv elustiil, sõda ja näljahäda, pluss arstide poolt kirjutatud ravimite väärtarvitamine tapab miljardeid inimesi rohkem kui seda vastutustundetud üleminek praana programmile kunagi teha suudaks; näiteks "aastas on FDA (*Food and Drug Administration* – USA Toidu- ja Ravimiamet) kinnitanud üle 10 miljoni vastureaktsiooni retseptita müüdavate ja retseptiravimite puhul. Ja me ei räägi siin kergest nohust või peavalust. Igal aastal sureb 60 000-140 000 inimest ravimite kahjulike kõrvalmõjude tõttu. Igal aastal sureb rohkem ameeriklasi retseptiravimite võtmise tagajärjel kui suri kogu Vietnami sõja aja jooksul." – Julian Whitaker, arstiteaduste doktor, raamatute *Reversing Heart Disease* ja *Guide to Natural Healing* autor.

K: Pärast naise surma Šotimaal esitati teile väljakutse Austraalia "60 Minutes" poolt teha läbi 7 päevane periood ilma toidu ja vedelikuta. Mis oli selle proovilepaneku tulemus, peale selle, millest *mainstream* meedia ette kandis?

V: Lõpptulemuseks oli see, et "60 Minutes" lõpetas eksperimendi 5 päeva pärast, kartes, et mul võib see õnnestuda ja see oleks nende jaoks tekitanud probleeme, sest nende kavatsus oli anda minust valet pilti ning samuti tõestada, et ilma toidu või vedelikuta elamine on ohtlik, mis ju seda ka õige ettevalmistuseta on. Lõpptulemus oli nende poolt juba enne alustamist paika pandud (vaatamata sellele, et mina olin nende kavatsusest naiivselt teadmatutes) seega oli seda alati püütud näidata kui läbikukkumist. Kalibreerimise testid tõendavad seda, sest see kõik erapooletult salvestatud U.F.I. poolt.

K: Mida te õppisite sellest "60 Minutes" väljakutsest?

V: Mina isiklikult sain selgeks, et ei maksa olla nii naiivne ja usaldada ajakirjanduslikku ausameelsust/laitmatust. Ma õppisin ka seda, et tasub olla seotud ainult nende eksperimentidega ja hästiinformeeritud inimestega, kellel on head kavatsused ja südamedel globaalse hariduse parimad huvid ning kes jagavad sama rikkumatuse/ausameelsuse tasandit.

Ma taipasin ka, et ei ole võimalik alahinnata auditooriumi intelligentsi, kellest siis, kui küsiti nende algset suhtumist minu lugu käsitleva programmi suhtes, ütles esialgu 70%, et nad peavad seda võimalikuks, mis hämmastas nii mind kui ka "60 Minutes" meeskonda.

K: Kui saaks aega tagasi keerata, kas teeksite seda uuesti?

V: Jah. Ma valin kõike näha kui ideaalset, sest kõikidel situatsioonidel on õppetunni näol edasi anda teatud kingitus, ometi ma peenendaksin ja legaliseeriksin kokkuleppeid, et vältida ebakorrektselt aruandlust ja "60 Minutes" toetuse kadumist ning kaasaks eraldiseisvate, kõrgematest paradigmatel motiveeritud osapoolte erapooletu tulemuste kontrolli.

K: Niisiis, kas te usute, et mistahes avalikkus – hea või halb – on kasulik?

V: Mitte alati, sellegi poolest, isegi kui see on mittetoetav, istutab siiski selleteemaline avalikustamine vähemalt mõtete seemneid inimeste meeltesse ja need seemned võivad edasiharimise korral mõistmise valguse käes õide puhkeda.

K: Varem te ütlesite, et on raske jälile jõuda kui palju inimesi läänes praegu kasutavad praana programme, on see tingitud negatiivsest sotsiaalsest reaktsioonist?

V: Ühel tasandil jah. Tingituna sellest kui väljakutsuv on see paradigma peavoolu tegelikkusele, on paljud meie hulgast juba läbi elanud nii naeruvääristamist, kui ka avalikku ja varjatud vastuseisu, ometi me teame, et lõpuks saab praana programm tunnustatud. Kui need staadiumid erinevates maades lahti rulluvad, kus valgusest toitujad seda paradigmat demonstreerivad, on mõned siirdunud põranda alla, rääkides sellistest asjadest harva, teised on oma toetusega väga avalikud. Kuid enamik on lihtsalt ettevaatlikud, sõltudes oma sisemisest juhendamisest selle suhtes, keda sellistes asjades usaldada.

K: Kuna Teie olete peavoolu meediast pooleldi tagasi astunud, kas keegi on teatepulga üle võtnud ja astunud praana programmiga avalikkuse ette?

V: Jah, muutuste toojad töötavad alati lainetena: 70. aastatel tõi Wiley Brooks breathariaanlased (hingusest elajad) Ameerikas avalikkuse ette, selle järel hoidsin mina Austraalias, Aasias ja Euroopas "praanast toitumist" avalikkuse huviorbiidis peaaegu kümme aastat, kuni ma oma ülesande meedias selles osas täitsin. Siis astus publiku ette Hira Ratan Manek, sest ta reisis pidevalt ringi Indias ja USA-s, töötades koos mitmete meditsiiniliste ja teaduslike meeskondadega ja pakkus oma uurimustööd ning kogemust "päikeseenergiast toitumise" programmi kohta. Pärast Hirat tuleb keegi teine ja nii see jätkub. Me tunnustame kogu seda tööd, mida on teinud teised selle reaalsuse ankurdamiseks. Võib öelda, et paradigma on jäädavalt siin, kui paljud erineva taustaga erinevad inimesed, kellest enamik ei ole kunagi kohtunud, hakkavad sarnaste avastusteni küündima ja siis neid jagama. Üks praegusi esoteerilisi ringkondi erutav teema puudutab neid ande, mis tulevad siis, kui me teadlikult muudame oma ajulainete mustrit ja töötame armastuse ning kaastunde energiaga. Need on ka kaks tähtsamat aspekti praana programmi juures edu saavutamisel.

K: Te rõhutate igal sammul aususe vajalikkust selle konverteerimise teekonnal, miks?

V: Ma olen näinud kuidas on ilmaaegu häbistatud paljude inimeste imelist tööd. Näiteks on olnud juhtumeid, kus teada tuntud valgusest toitujad lasid ennast üle aastate lõdvaks ja valisid siin-seal vahest midagi süüa. Kui nende käest küsiti selle kohta, siis nad eitasid seda ja seetõttu kannatas nende reputatsioon ja kogu nende väärtuslik töö selles vallas sai diskrediteeritud. Praanast toitumine ei ole tingimata must-valge reaalsus, kus me kas sööme regulaarselt või siis ei söö üldse. Minu jaoks on see alati tähendanud valikuvabadust ja ausus meie teekonnal aitab teistel seda väärtustada/austuses hoida. Näiteks, minu kehas ei usu mitte ükski rakk, et tal on vaja elu hoidmiseks või elamiseks toitu. Teades seda nii intellektuaalselt kui ka kogemuslikult, ei tunne ma valiku juures negatiivsete tagajärgede pärast hirmu, ükskõik kas ma siis süön või mitte, see ei mängi rolli. Me peame meeles pidama, et samal ajal kui ainult praanast elamine tundub mõnedele võimatu, tingituna puudujärgist hariduses ja selle võimaluse teadvustamises – on ainus inimene kellele me midagi tõestama peame meie ise. See on meie vabaduse teekond ja meil on vaja olla iseendaga ning teistega aus. See teeb selle teekonna kergemaks ja austab neid väljakutseid millega me selle tee kestel silmitsi seisame.